

”יואל איגלינסקי” / הארץ / 19.5.67 / תע' יחיד / גלריה 220 / תל-אביב

ציוריו של יואל איגלינסקי בנויים על עיקרון צורני פשוט המאפשר לו וריאציות רבות והתייחסות לנושאים רבים: הציורים דומים למשטח פסיפס, שבו האבנים אינן בגדלים שווים; ליד אבן גדולה מצויות מספר אבנים קטנות. מבנה כזה יכול לשמש כתאור נוף אורבני והמשטחים, במקרה כזה, יהיו קרובים יותר לצורות גיאומטריות, כתאור דמויות אדם (כאן יבוא ריכוך־מה בצורות הגיאומטריות) או כתיאור עצמים מעולם הצומח, הקרובים יותר לצורות שוטפות ואורגניות. האיזון בין הצורות הנתפסות באופן כזה נעשה בציוריו של יואל איגלינסקי הן ע"י עריכתן בשיווי משקל צורני והן ע"י מתן ערכים צבעוניים ליצירת שיווי משקל ביניהם.

כבתערוכתו הקודמת (1964), עדיין שלטת הקומפוזיציה המרכזית, כשהצורות מתערפלות מעט לעבר שולי־הציור ויוצרות מעין מסגרת טבעית, הנובעת מעצם מבנה הצורות. שלא כבתערוכה הקודמת, מצליח עתה הצייר לבנות מעברים שוטפים ואורגניים יותר מהמרכז לשוליים, צבעיו זוהרים וטהורים יותר (אם כי שכבת הלכה שעל ציוריו מיותרת לחלוטין) והושג איזון נאה בין תנועת המכחול החופשית והמבנה הקפדני.